

[Alfred Jensen.]

det, der sker, når vi tillader amerikanerne fortsat at have deres baser på Grønland, når vi bøjer os for Marshallplanen, og når vi indpasser vort militærvæsen i vestblokken. Man har i og for sig grund til at sige, at det også gælder selve propagandadænen for oprustningen herhjemme; også den er jo udefra, den er ikke lavet her i Danmark, det er et amerikansk produkt. Nej, alt det har intet med forsvar at gøre. Det minder i allerhøjeste grad om den agitation, der førtes i besættelsestiden for at få vore unge mennesker til at indtræde i „Frikorps Danmark“, for at de skulle kæmpe for Vestens kultur og for Danmark mod kommunismen. Flertallet i dette land har for længst erkendt, at de, der meldte sig til „Frikorps Danmark“ eller et korps af lignende karakter, ikke kæmpede hverken for kulturen eller for Danmarks interesser, ikke kæmpede hverken mod kulturens eller Danmarks fjender, men tværtimod mod vore venner. Vi har aldrig betragtet frikorpsets kamp som en indsats for Danmark, og vi anerkender heller ikke de bestræbelser, der gøres nu som en indsats for vort land.

Jeg har ved tidligere lejligheder givet udtryk for vor stilling til forsvaret og understreget, at det vigtigste for os var, at der blev ført en rigtig udenrigs- og forsvarspolitik, og jeg kan i dag gentage, at det er for os det afgørende. Vi kan ikke betragte det, som nu iværksættes under påberåbelse af forsvar, som værende egnet til at forsvare vort lands sikkerhed og selvstændighed og slet ikke som et bidrag til at bevare og opretholde freden. Vi ønsker, som jeg tidligere har givet udtryk for, at Danmark skal gøre sin indflydelse gældende for at fremme de kræfter, der ønsker freden bevaret, og dermed vende sig mod oprustning og de byrder, der falder på folket. Ud fra disse vore almindelige betragtninger var det, at jeg i marts måned måtte meddele, at vort parti ikke kunne stemme for bemyndigelseslovforslaget. Erfaringerne siden har vist, at den opfattelse, jeg gjorde gældende på mit partis vegne, er blevet bekræftet. Derfor kan vi i dag sige ikke alene, at vi ikke kan stemme for denne bemyndigelse, men også, at vi må stemme imod bemyndigelsesloven, når den kommer til tredje behandling.

Hans Hansen (Rørby): Den bemyndigelseslov, der her er tale om, og som går ud på, at ministeren kan fravige lovene nr. 112 og 113 af 7. maj 1937, løber nu på fjerde

år. Vi kan ikke fra vor side se nødvendigheden af, at man fortsat giver ministeren en sådan bemyndigelse. Vi kan ikke have tillid til, at de foranstaltninger, der træffes uden lov, at de i mindste måde kan virke betryggende for os, hvis ulykken kommer over os. Det er, synes jeg, ubegribeligt, at man skulle kunne få fornuftige mennesker til at indrømme, at det skal kunne yde os en sikkerhed efter alt det, man så og oplevede ude i verden. Det har altsammen en rivende udvikling, og når vi nu har fået oplyst, at de fire store partier er enedes om at gøre indkøb af jetjagere og en del andet beredskabsmateriel som led af en tre års plan, og samtidig får at vide, som det står i morgenbladene i dag, at nu har man fra svensk side gjort en stor opfindelse af et jetjagervåben, der kan behandle disse jetjagere, så synes jeg, at det kunne have været betimeligt, om man havde ventet et stykke tid endnu, inden man havde truffet den bestemmelse, for det ligger akkurat som det plejer, at når der opfindes et moderne våben, opfindes der meget hurtigt noget, der kan ødelægge det. Sådan har udviklingen altid været. Vi kan ikke være med i den heksedans, og det, vi kan gøre i så henseende, er kun af symbolsk betydning. Det er ikke let at få fornuftige mennesker til at begribe, at der her findes noget, der kan yde os nogen som helst sikkerhed.

Selvom jeg indrømmer, at de inter-skandinaviske forhandlinger kan få betydning for, hvilken militærberedskabsordning vi skal træffe, ser jeg ikke, at vi behøver at fortsætte med en bemyndigelseslov. Efter det, der er sket, efter de indkøb, der er gjort, må der være gjort nok, indtil vi kan få lovmæssige bestemmelser for, hvilke foranstaltninger vi skal træffe med hensyn til vort militærberedskab.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft appellerede meget varmt til regeringspartiet om at slutte op om forsvarssagen. Jeg tror også, det er nødvendigt. Det er nødvendigt at appellere stærkt til socialdemokratiet om at slutte op bag det gamle, hvad skal vi sige, historisk militære parti, som altid har været førende i militærpolitikken, hvorimod socialdemokratiet altid har været diametralt imod det gamle højre og det konservative folkeparti nu senere. Det er ikke så underligt, at det går langsomt, når denne omstilling skal foretages i socialdemokratiet. Det forstår jeg udmærket godt, og jeg forstår, også godt det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts varme appel til socialdemokratiet for at få dem til at hænge ved.

Vi mener ikke, det er nødvendigt at op-